

LOUISE VAN DEN HEUVEL / SONIC HUG – Sonic Hug (W.E.R.F. Records)

written by [Felix Sandon](#) 05/04/2024

Je hebt **Louise van den Heuvel** al bezig gezien of gehoord: de bassiste maakte furore als één derde van [Dishwasher](#), bij [STACE](#), [Bex](#), **Stéphane Galland & The Rhythm Hunters** en een hele reeks andere artiesten. Nu treedt ze met een eigen jazzband naar voren en horen we haar zelfs zingen. Wie naar *Hold Me* luistert, het eerste nummer op haar plaat, vraagt zich af waarom ze daar zo lang mee gewacht heeft.

Louise is namelijk de trotse bezitter van een fluwelen stem met **Joni Mitchella**anse kwaliteiten, waarmee ze dit prachtige nummer vol verrassende wendingen naar ongeziene hoogten stuwt. Uiteraard niet in haar eentje, maar ondersteund door de klanken van **Hendrik Lasure** op toetsen, **Sam Comerford** op sax, fluit en klarinet en **Daniel Jonkers** op drums. Klanken die naadloos aansluiten bij het impressionistische en impressionante spel van vormen en kleuren uit de videoclip.

Het tweede nummer op het album heet *Kusjeswekker*, maar het duurt nogal lang voor die wekker gaat. Met zeven minuten neemt het alle tijd om op te bouwen en te experimenteren, maar gaandeweg vergeet het ook iets te vertellen. Even lang en zoekend is opvolger *Luchtsteen*, maar daar krijgen we meer actie, met bluesvolle toetsen, een verfrissende saxofoonbries en een mysterieus intermezzo op bas en percussie dat uit een thriller lijkt weggelopen.

Helemaal weg zijn we van [Pingi](#), een nummer dat de belofte van een nieuw begin inhoudt: de eerste lentezon die door de prille bladeren schijnt, bloemen die de kop opsteken, een eerste tocht door die heerlijk frisse ochtendlucht en wie weet wel nieuwe liefde. Van de zwierige piano-intro tot de dolle tuimeling die het slot vormt: niets kan deze *joie de vivre* stuiten.

Louise van den Heuvel met achter haar Hendrik Lasure, Sam Comerford en Daniel Jonkers. Foto © Thomas Geuens

In *Innerland* horen we Louise weer zingen, nu veel vertellender dan op *Hold Me*. Meer dan “You broke me, but I know how to go on” hebben we niet nodig om te weten dat het hier net om het einde van een liefde gaat. De regel “I hope you get the help you need” hakt er dan ook in. En voor je denkt dat het allemaal te droevig wordt, krijgen we een wonderlijk samenspel van instrumenten toegeworpen waar de piano optreedt als een regenbui die alle zorgen van je wegwast. Alleen jammer van de outro, die net wat te lang aansleept.

Kwartleven scheidt een film noir-achtige sfeer en houdt die viereuhalf minuut vast, maar het is pas in de weemoedige afsluiter *Blauwe Velden* dat we Louises stem terughoren. Ondanks de Nederlandstalige titel heeft dat nummer een Engelstalige tekst, waarin de zangeres-bassistes een hypnotiserend verhaal over slapen en dromen lijkt te vertellen. En dan zijn we alweer aan het einde van dit album beland, terwijl er nog zoveel meer op komst leek. Wie meer wil horen, moet het kwartet ergens treffen op hun [JazzLab-tour](#):